

დანიელის წიგნი — ას ოცდამეერთე ნაწილი

ბოლო ჟამის ნიშნების გახსნა: ქრისტეს მითითებების გაგება გაზაფხულის კვირტგამოსხმული ხეების შესახებ

Jeff Pippenger

2024-03-07

ქრისტემ თავის ერს გაზაფხულზე კვირტგამოსულ ხეებზე მიუთითა, რათა მათ გაეგოთ უკანასკნელი დღეების „ნიშნები“ და ამ „ნიშნების“ მნიშვნელობა.

„ქრისტემ თავის ხალხს უბრძანა, ედარაჯათ მისი მოსვლის ნიშნებისთვის და ეიხარათ, როდესაც იხილავდნენ თავიანთი მომავალი მეფის ნიშანთა გამოვლენას. „როცა ეს ამბები იწყებს ახდენას,“ თქვა მან, „მაშინ აღიმართეთ და თავები აღაჰყარით, რადგან მოახლოებულია თქვენი გამოსყიდვა.“ მან თავის მიმდევრებს მიუთითა გაზაფხულზე კვირტგამოსულ ხეებზე და თქვა: „როცა ისინი უკვე გაიფურჩქნებიან, თქვენ თავად ხედავთ და იცით, რომ ზაფხული უკვე ახლოსაა. ასევე თქვენც, როცა იხილავთ, რომ ეს ამბები ხდება, იცოდეთ, რომ ღვთის სასუფეველი ახლოსაა.“ ლუკა 21:28, 30, 31.“ დიადი ბრძოლა, 308.

ბოლო დღეების „ნიშნები“ წინასწარ იქნა ტიპურად გამოსახული იმ „ნიშნებით“, რომლებმაც გამოაცხადეს და გზა გაუხსნეს პირველი ანგელოზის მოძრაობას. ეს „ნიშნები“ მოიცავდა ცათა შერყევას, მაგრამ იოელი მიუთითებს, რომ ბოლო დღეების „ნიშნები“, იმ დღეებისა, როცა ისრაელის ურჯულოებას მოძებნიან და ვერ იპოვიან, როცა ღვთის წმიდა მთა უკუწმდება წმიდა იქნება, რადგან უცხონი კვლავ აღარასოდეს გაივლიან მასში, ცათა ძალთა შერყევას, აგრეთვე მოიცავს მიწის ძალთა შერყევასაც. და უაიტი განსაზღვრავს განსხვავებას ცათა ძალთა შერყევასა და მიწის ძალთა შერყევას შორის.

„1848 წლის 16 დეკემბერს უფალმა მაჩვენა ცათა ძალთა შერყევის ხილვა. ვიხილე, რომ როცა უფალმა თქვა „ცა“, მათეს, მარკოზისა და ლუკას მიერ ჩაწერილი ნიშნების მოცემისას, იგი ცას გულისხმობდა; და როცა თქვა „მიწა“, მიწას გულისხმობდა. ცის ძალები არიან მზე, მთვარე და ვარსკვლავები. ისინი ცაში მბრძანებლობენ. მიწის ძალები არიან ისინი, რომელნიც მიწაზე მბრძანებლობენ. ცის ძალები ღვთის ხმით შეირყევა. მაშინ მზე, მთვარე და ვარსკვლავები თავიანთ ადგილებს მოსწყდებიან. ისინი არ გარდავლენ, არამედ ღვთის ხმით შეირყევიან.

„ბნელი, მძიმე ღრუბლები ამოვიდა და ერთმანეთს შეეჯახა. ცის სივრცე გაიყო და უკან გადაიგრია; შემდეგ ჩვენ შეგვეძლო აგვეხედავოთ ორიონის იმ გახსნილ სივრცეში, საიდანაც ღვთის ხმა გამოვიდა. წმიდა ქალაქი იმ გახსნილი სივრცით ჩამოვა. მე ვიხილე, რომ დედამიწის ძალები ახლა ირყევა და მოვლენები თანმიმდევრობით მოდის. ომი, და ომების ამბები, მახვილი, შიმშილი და სენი პირველად შეარყევს დედამიწის ძალებს; შემდეგ კი ღვთის ხმა შეარყევს მზეს, მთვარესა და ვარსკვლავებს, და ამ დედამიწასაც. მე ვიხილე, რომ ევროპაში ძალთა შერყევა არ არის, როგორც ზოგი ასწავლის, ცათა ძალთა შერყევა, არამედ ეს არის განრისხებული

ერთა შერყევა.“ Early Writings, 41.

მათეს, მარკოზისა და ლუკას სახარებებში ცათა შერყევა წარმოადგენს იმ ძალაუფლებათა შერყევას, რომელნიც ცას განაგებენ და რომლებიც მზით, მთვარიტა და ვარსკვლავებით არიან წარმოდგენილნი. ყველა ეს ზეციური ძალაუფლება შეირყა და წარმოშვა „ნიშნები“, რომლებმაც პირველი ანგელოზის მოძრაობას გზა გაუხსნა და იგი გამოაცხადა. ეს ზეციური ძალაუფლებანი კვლავ შეირყევა მესამე ანგელოზის მოძრაობის დროს. მაგრამ მესამე ანგელოზის მოძრაობისას დედამიწის ძალაუფლებანიც შეირყევა. დედამიწის ძალაუფლებანი ის ძალაუფლებანია, რომელნიც დედამიწას განაგებენ. 2001 წლის 11 სექტემბერს შეირყა დედამიწის ძალაუფლებანი და არა ცისანი.

„ახლა ვრცელდება ის სიტყვა, თითქოს მე გამომეცხადებინოს, რომ ნიუ-იორკი მოქცეული უნდა იქნეს მოქცევის უზარმაზარი ტალღის მიერ? ეს მე არასოდეს მითქვამს. მე ვთქვი, როდესაც იქ აღმართულ დიდ შენობებს, სართული სართულზე რომ მაღლდებოდნენ, შევყურებდი: „რა საშინელი სცენები მოხდება, როცა უფალი აღდგება, რათა ძლიერად შეარყიოს დედამიწა! მაშინ აღსრულდება გამოცხადების 18:1–3-ის სიტყვები.“ გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მთელი შინაარსი გაფრთხილებაა იმის შესახებ, რაც დედამიწაზე უნდა მოვიდეს. მაგრამ მე არ მაქვს განსაკუთრებული ნათელი იმის შესახებ, კერძოდ რა უნდა მოელოდეს ნიუ-იორკს; მხოლოდ ის ვიცი, რომ ერთ დღეს იქ არსებული დიდი შენობები დაემხოზა ღვთის ძალის მოქცევითა და გადმოქცევით. ჩემთვის მოცემული ნათლიტ ვიცი, რომ ქვეყნიერებაში განადგურებაა. უფლის ერთი სიტყვა, მისი ძლევამოსილი ძალის ერთი შეხება, და ეს მასიური ნაგებობები დაეცემა. მოხდება სცენები, რომელტა შემადრწუნებლობის წარმოდგენაც კი არ შეგვიძლია.“ Review and Herald, July 5, 1906.

მილერიტების ისტორიაში ლუკას მიერ ჩაწერილ ნიშანტა შორის ერთ-ერთი იყო „ხალხტა შეჭირვება“. ხალხები წარმოადგენენ იმ ძალაუფლებებს, რომლებიც დედამიწას მართავენ, და 2001 წლის 11 სექტემბერს დედამიწაზე ყოველი ერი შეიძრა, როდესაც მესამე ვაება შემოვიდა წინასწარმეტყველურ ისტორიაში. ეს მიწიერი შერყევა წარმოდგენილი იყო ლუკას ოცდამეერთე თავში, მაგრამ არა ბიბლიური გამოტქმით — დედამიწის ძალტა შერყევით. იგი წარმოდგენილი იყო სიტყვებით: „ხალხტა შეჭირვება“, როგორც მოველინა ეს ქვეყნიერების ერებს, როცა ნიუ-იორკის დიდი შენობები დაემხო. ლუკასტან „ხალხტა შეჭირვება“ არის დედამიწის ძალტა შერყევა, და ეს აღსრულდა მილერიტების ისტორიაში.

„ვიხილე, რომ დედამიწის ძალნი ახლა ირყევიან და მოვლენანი თანმიმდევრობით მოდიან. ომი და ომის ხმები, მახვილი, შიშმილი და სენი პირველად შეარყევს დედამიწის ძალებს; შემდეგ კი ღვთის ხმა შეარყევს მზეს, მთვარესა და ვარსკვლავებს, და ამ დედამიწასაც. ვიხილე, რომ ევროპაში ძალტა რყევა არ არის, როგორც ზოგი ასწავლის, ცატა ძალტა რყევა, არამედ ეს არის განრისხებულ ერთა რყევა.“ Early Writings, 41.

„განრისხებული ერების ძალტა შერყევა“ არის „ქვეყნიერების ძალტა“ შერყევა, როგორც ეს ადვენტიზმის ადრეულ ისტორიაში ილუსტრირებულია „ევროპის ძალტა“

შერყევით. ურია სმითმა 1838 წელს განსაზღვრა, თუ რა არყევდა ევროპის ძალებს.

„როგორც ამ [მე-6] საყვირის წინასწარმეტყველური პერიოდი დაიწყო აღმოსავლეთის ქრისტიანი იმპერატორის მიერ ხელისუფლების ნებაყოფლობითი გადაცემით თურქთა ხელში, ასევე სამართლიანად შეგვიძლია დავასკვნათ, რომ მისი დასასრულიც აღინიშნებოდა ამავე ხელისუფლების თურქი სულთნის მიერ კვლავ ქრისტიანთა ხელში ნებაყოფლობითი გადაცემით. 1838 წელს თურქეთი ეგვიპტესთან ომში ჩაება. ეგვიპტელებს აშკარად შეეძლოთ თურქული ძალაუფლების დამხობა. ამის აღსაკვეთად ევროპის ოთხი დიდი სახელმწიფო — ინგლისი, რუსეთი, ავსტრია და პრუსია — ჩაერია თურქეთის მთავრობის მხარდასაჭერად. თურქეთმა მიიღო მათი ჩარევა. ლონდონში გაიმართა კონფერენცია, სადაც შედგა ულტიმატუმი, რომელიც ეგვიპტის ფაშა მეჰმეთ ალისთვის უნდა წარედგინათ. ცხადია, რომ როგორც კი ეს ულტიმატუმი მეჰმეთს ჩაბარდებოდა, ოსმალეთის იმპერიის ბედი ფაქტობრივად ევროპის ქრისტიანული სახელმწიფოების ხელში აღმოჩნდებოდა. ეს ულტიმატუმი მეჰმეთს 1840 წლის 11 აგვისტოს ჩაბარდა! და სწორედ იმავე დღეს სულთანმა ოთხი სახელმწიფოს ელჩებს ნოტა გაუგზავნა, ეკითხებოდა რა, რა უნდა მომხდარიყო იმ შემთხვევაში, თუ მეჰმეთი უარს იტყოდა მათ მიერ შეთავაზებული პირობების შესრულებაზე. პასუხი ასეთი იყო: მას არ უნდა შეემინდა რაიმე შესაძლო ვითარებისა, რომელიც შეიძლებოდა წარმოშობილიყო; რადგან მათ ამისთვის ზომები უკვე მიღებული ჰქონდათ. წინასწარმეტყველური პერიოდი დასრულდა, და სწორედ იმავე დღეს მაჰმადიანურ საქმეთა მართვა ქრისტიანთა ხელში გადავიდა, ისევე როგორც ქრისტიანულ საქმეთა მართვა მაჰმადიანთა ხელში გადავიდა 391 წლითა და 15 დღით ადრე. ამგვარად დასრულდა მეორე ვაი, და მეექვსე საყვირმა შეწყვიტა ჟღერადობა.“ Uriah Smith, Synopsis of Present Truth, 218.

მეორე ვაის ისლამმა თავისი ძლიერების ზენიტს უკვე გადააბიჯა, რომელიც, ღვთის სიტყვის თანახმად, უნდა გაგრძელებულიყო სამას ოთხმოცდათერთმეტი წელი და თხუთმეტი დღე. მიუხედავად ამისა, 1830-იან წლებში ეგვიპტე ცდილობდა ეგვიპტეში ხელახლა დაემყარებინა ხალიფატი, რათა გაეგრძელებინა მუსლიმური ისტორიის მეორე დიდი ჯიჰადი. შემდგომი ისლამური ომების შესაძლებლობა ევროპის ძალებს შიშისაგან აკანკალებდა. ათწლეულების განმავლობაში კრიზისი, რომ ისლამს კვლავ აენთო თავისი საომარი მოქმედებები, იმ წლების ისტორიკოსებისა და რეპორტიორების მიერ „აღმოსავლურ საკითხად“ იწოდებოდა. აღმოსავლეთის ძეთა ომი საუკუნეების განმავლობაში მიმდინარეობდა ევროპის იმ ერების წინააღმდეგ, რომელთაც თავიანთი რელიგია რომის ეკლესიისაგან ჰქონდათ მიღებული. 1838 წელს ქრისტეს მიერ მოხსენიებული „ერთა შეჭირვება“ წარმოადგენდა განრისხებული ერების შეძვრას, რომელიც წარმოიშვა ისლამის მიერ ყოფილ რომის იმპერიაზე მიყენებული ომის შედეგად.

„დიდ მდინარე ევფრატში შებორკილი ოთხი ანგელოზის [ახსნით] მე ვგულისხმობ, რომ ღმერთი ახლა უნდა დაეშვა ოსმალეთის იმპერიის შემადგენელ ოთხ მთავარ ერს, რომელთაც ამაოდ უცდიათ კონსტანტინოპოლში აღმოსავლეთის იმპერიის დამორჩილება და ევროპის დაპყრობაშიც მხოლოდ მცირედი წარმატებისთვის

მიეღწიათ, ახლა კი დაეპყროთ კონსტანტინოპოლი და გადაევლოთ ევროპის ერთ მესამედზე და დაემორჩილებინათ იგი, რაც მართლაც მოხდა მეთხუთმეტე საუკუნის შუახანებში.“ უილიამ მილერის ნაშრომები, ტომი 2, 121.

ლუკას მიერ გადმოცემულ თხრობაში ხალხთა შეჭირვება იყო „საბრკოლით; ზღვა და ტალღები ღრიალებენ“, ხოლო ადამიანთა „გულები შიშით უთავდებათ და იმ საგანთა მოლოდინით, რაც ქვეყანაზე მოდის“. აღმოსავლეთის საკითხის დაბნეულობა მეოცე საუკუნემდე განუწყვეტლივ აღელვებდა დედამიწის ძალებს, და ამ შეჭირვების სიმბოლო იყო „ადამიანთა გულები შიშით უთავდებათ“ და „ზღვა და ტალღები ღრიალებენ“.

„ღვთის მსახურთა ეს დაბეჭდვა იგივეა, რაც ეზეკიელს ხილვაში ეჩვენა. იოანეს ამ უაღრესად შემადრწუნებელი გამოცხადების მოწმე იყო. მან იხილა ზღვა და აბობოქრებული ტალღები, და ადამიანები, რომელთაც შიშისაგან გულები უწყდებოდათ. მან იხილა მიწა შეძრული და მთები ზღვათა შუაგულში გადატანილი (რაც პირდაპირი მნიშვნელობით ხდება), მისი წყლები—მღელვარე და აშფოთებული, და მთები—მისი აღელვების გამო შერხეული. მას ეჩვენა წყლულები, სნეულებანი, შიმშილი და სიკვდილი, რომლებიც თავიანთ საშინელ მისიას ასრულებდნენ.“ Testimonies to Ministers, 445.

როცა იოანეს ეჩვენა ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა, მან იხილა ხალხთა შეჭირვება, როგორც წარმოდგენილია ზღვებისა და ტალღების გრიალით, და ადამიანთა გულები შიშისაგან უძლურდებოდა; და ეს იყო იგივე დაბეჭდვა, რომელიც ეზეკიელს ეჩვენა მეცხრე თავში. ეზეკიელს ეჩვენა დაბეჭდვის შინაგანი ელემენტები, ხოლო იოანეს — დაბეჭდვასთან დაკავშირებული გარეგანი ელემენტები. იოანემ იხილა, რომ ხალხთა განრისხება დაკავშირებულია ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვასთან, და ხალხთა განრისხება ასევე არის ლუკასეული „ხალხთა შეჭირვება“, რომელიც ისტორიულად აღმოსავლეთის საკითხად არის ცნობილი. იოანეს ეჩვენა, რომ მესამე ვაის ისლამი ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის გარეგანი ნიშანია.

აწმყო ჟამი ყველა ცოცხლისათვის უაღრესად დიდი ინტერესის დროა. მმართველნი და სახელმწიფო მოღვაწენი, ნდობისა და ხელისუფლების მდგომარეობათა დამკავებელნი, ყველა წოდების მოაზროვნე კაცნი და ქალნი, თავიანთ ყურადღებას ჩვენს ირგვლივ მიმდინარე მოვლენებზე ამახვილებენ. ისინი აკვირდებიან დაძაბულ და მოუსვენარ ურთიერთობებს, რომლებიც ერებს შორის არსებობს. ისინი ხედავენ იმ გამძაფრებულ დაძაბულობას, რომელიც ყოველი მიწიერი სფეროს დაპყრობას იწყებს, და აცნობიერებენ, რომ რაღაც დიადი და გადამწყვეტი აღსასრულთანაა მისული — რომ მსოფლიო გამაოგნებელი კრიზისის ზღვარზე დგას.

„ანგელოზები ახლა აკავებენ შფოთის ქარებს, რათა მათ არ დაუბერონ, ვიდრე ქვეყნიერება არ იქნება გაფრთხილებული მის მოახლოებულ დაღუპვაზე; მაგრამ ქარიშხალი გროვდება და მზად არის, დედამიწას დაატყდეს თავს; და როდესაც ღმერთი თავის ანგელოზებს უბრძანებს, გაუშვან ქარები, ისეთი შფოთის სურათი იქნება, როგორსაც ვერავითარი კალამი ვერ აღწერს.

„ბიბლია, და მხოლოდ ბიბლია, გვაძლევს ამ საგნებზე სწორ შეხედულებას. აქ არის გაცხადებული ჩვენი სამყაროს ისტორიის დიდი უკანასკნელი სცენები — მოვლენები, რომლებიც უკვე წინასწარ ჰყენენ თავიანთ ჩრდილებს; მათი მოახლოების ხმა დედამიწას აკანკალებს და ადამიანთა გულებს შიშისაგან უძლურდებთ.“ Education, 179, 180.

ლუკას წიგნის ოცდამეერთე თავში იესომ დაასახელა ის „ნიშნები“, რომლებმაც მილერიტული მოძრაობა შემოიყვანა, და, და უაითის თანახმად, ყველა ეს „ნიშანი“ აღსრულდა. ლისაბონის მიწისძვრა, ბნელი დღე, ვარსკვლავთა ცვენა და ხალხთა შეჭირვება, რომელიც წარმოადგენდა დედამიწის ძალთა შერყევას, რაც ისლამის მიერ აღსრულდა აღმოსავლური საკითხის მიერ წარმოშობილი შიშის სახით, ყველაფერი აღსრულებულია. მილერიტული „ნიშნები“ ასევე მოიცავს კაცის ძის ღრუბლით მოსვლას, რაც აღსრულდა იმ სწორი თანმიმდევრობით, როგორც ქრისტემ ეს „ნიშნები“ წარმოადგინა; რადგან მას შემდეგ, რაც ხალხთა შეჭირვება დასრულდა ოსმალეთის უზენაესობის შეკავებით 1840 წელს, ქრისტე შევიდა უწმინდეს ადგილას 1844 წლის 22 ოქტომბერს, და როცა იგი მოვიდა, იგი ღრუბლებით მოვიდა.

„აჰა, კაცის ძის მსგავსნი მოვიდა ზეცის ღრუბლებით, და მივიდა ძველთა დღეთამდე, და მიიყვანეს იგი მის წინაშე. და მიეცა მას ხელმწიფება, დიდება და სამეფო, რათა ყველა ხალხი, ერი და ენა ემსახუროს მას: მისი ხელმწიფება არის საუკუნო ხელმწიფება, რომელიც არ გადაივლის.“ დანიელი 7:13, 14. აქ აღწერილი ქრისტეს მოსვლა არ არის მისი მეორე მოსვლა დედამიწაზე. იგი მიდის ზეცაში ძველთა დღეთამდე, რათა მიიღოს ხელმწიფება, დიდება და სამეფო, რომელიც მას მიეცემა მისი შუამდგომლობითი მსახურების დასასრულს. სწორედ ეს მოსვლა, და არა მისი მეორე მოსვლა დედამიწაზე, იყო ნაწინასწარმეტყველები, რომ უნდა მომხდარიყო 1844 წელს, 2300 დღის დასრულებისას. ზეციერ ანგელოზთა თანხლებით, ჩვენი დიდი მღვდელმთავარი შედის უწმინდესში და იქ წარდგება ღვთის წინაშე, რათა აღასრულოს თავისი მსახურების უკანასკნელი მოქმედებანი კაცობრიობის გულისთვის — აღასრულოს საგამომძიებლო სამსჯავროს საქმე და მოახდინოს გამოსყიდვა ყველასთვის, ვინც ცხადდება, რომ უფლებამოსილია მისი კეთილმოქმედების მისაღებად.“ The Great Controversy, 479.

მილერიტთა ისტორიისთან დაკავშირებული „ნიშნები“ ტიპოლოგიურად წარმოადგენდა იმ „ნიშნებს“, რომლებიც დაკავშირებულია ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიასთან. როდესაც ქრისტემ იგავის მეშვეობით ისტორიულ ნარატივს მეორე მოწმე მისცა, მან თავის მოწაფეებს მიუთითა „გაზაფხულის კვირტმომსხმელ ხეებზე“. მან აუწყა მათ, რომ როდესაც ხეები კვირტის გამოსხმას იწყებენ, თქვენ იცით, რომ სამყაროს დასასრულს მიუახლოვდით, და რომ ის თაობა, რომელიც იხილავს გაზაფხულის კვირტმომსხმელ ხეებს, იცოცხლებს მანამდე, ვიდრე იხილავს ცისა და დედამიწის წარხოცვას მისი მეორედ მოსვლის ცეცხლში.

როცა ისინი ახლა გაიფურჩქნებიან, თქვენ თვითონ ხედავთ და იცით, რომ ზაფხული უკვე ახლოსაა. ასევე თქვენც, როცა იხილავთ, რომ ეს ამბები ხდება, იცოდეთ, რომ ღვთის სასუფეველი ახლოსაა. ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: ეს მოდგმა არ გადავა, ვიდრე ყოველივე აღსრულდებოდეს. ცა და მიწა გადაივლიან,

ხოლო ჩემი სიტყვები არ გადაივლიან. ლუკა 21:30–33.

მაშ, კითხვა ასეთია: „როდის დაიწყეს ხეებმა კვირტის გამოღება?“ გვიანმა წვიმამ ცვარი დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს, რაც ესაიას მიხედვით არის ღვთის „მკაცრი ქარის დღე აღმოსავლეთის ქარის დღეს“.

ზომით, როცა იგი აღმოცენდებოდა, შენ მასთან იდავებდი; იგი აკავებს თავის სასტიკ ქარს აღმოსავლეთის ქარის დღეს. ამიტომ ამით განიწმინდება იაკობის ურჯულოება; და ეს არის მთელი ნაყოფი მისი ცოდვის მოსაშორებლად: როცა იგი საკურთხევლის ყველა ქვას აქცევს დაფქულ ცარცის ქვებად, დანაწევრებულებად, აშერიმები და კერპები აღარ აღიმართებიან. ხოლო გამაგრებული ქალაქი გაუდაბურდება, სამკვიდრებელი მიტოვებული იქნება და უდაბნოსავით დარჩება: იქ ხბო იკვებება, იქვე დაწვება და მის რტოებს შეჭამს. როცა მისი ტოტები გახმება, ჩამოიმტვრევა; ქალები მოვლენ და ცეცხლს წაუკიდებენ მათ, რადგან ეს არის უგუნური ხალხი; ამიტომ მას, ვინც ისინი შექმნა, არ შეიწყალებს მათ, და მას, ვინც ისინი გამოსახა, მადლს არ უჩვენებს მათ. და იქნება იმ დღეს, რომ უფალი გამოლენჯავს მდინარის კალაპოტიდან ეგვიპტის ხევამდე, და თქვენ შეგროვდებით სათითაოდ, ისრაელის ძენო. და იქნება იმ დღეს, რომ დიდ საყვირს დაჰბერავენ, და მოვლენ ისინი, რომელნიც დასაღუპავად იყვნენ გამზადებულნი აშურის ქვეყანაში, და განდევნილნი ეგვიპტის ქვეყანაში, და თაყვანს სცემენ უფალს წმიდა მთაზე იერუსალიმში. ესაია 27:8–13.

გვიანმა წვიმამ 2001 წლის 11 სექტემბერს დაიწყო მცირედით, ზომიერად კურთხევა, და დაიწყო დავა გვიანი წვიმის უწყებისა და ყალბი მშვიდობისა და უშიშროების უწყების შესახებ. ამ დავის ისტორია არის ის ადგილი, სადაც იაკობის ურჯულოება მოიხსნება (განიწმინდება, ანუ მიეტევება). დავის ისტორია, რომელიც არის აბაკუმის დავა, არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის პერიოდი, რომელიც სრულდება იმით, რომ ლაოდიკიელი მეშვიდე დღის ადვენტიისტი უფლის პირიდან ამოინთხევა, რადგან იგი, როგორც „გამაგრებული ქალაქი“, გაუდაბურდება, ვინაიდან იგი იქცა უგუნური ხალხის ქალაქად, რომლებიც ვერ პოულობენ არც წყალობას და არც კეთილგანწყობას. იმ დროს გამოცხადების მეთვრამეტე თავის „მეორე ხმა“ დასცემს დიდ საყვირს, რომელიც არის მეშვიდე საყვირი და მესამე ვაი, და ღვთის სხვა ფარა მოვა და თაყვანს სცემს „იერუსალიმში“, რომელიც იმ დროისათვის ეკლესიის გამარჯვებული მოძრაობა გახდება.

2001 წლის 11 სექტემბერი მოწმობს, რომ დედამიწის ისტორიის უკანასკნელი თაობა დადგა, და მხოლოდ ისინი, ვინც გაზაფხულის ხეთა კვირტობას ამოიცნობენ, მიიღებენ იმ წვიმას, რომელიც ხეებს აკვირტებს. მხოლოდ ისინი, ვინც აღიარებენ, რომ მესამე ვაის ისლამია ის, რაც აღნიშნავს გვიანი წვიმის მოსვლასა და ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას, იქნებიან იმ ჯგუფში.

„მხოლოდ ისინი, ვინც მათთვის ბოძებული ნათლის შესაბამისად ცხოვრობენ, მიიღებენ უფრო დიდ ნათელს. თუ ჩვენ ყოველდღიურად არ ვიზრდებით მოქმედი ქრისტიანული სათნოებების გამოვლენაში, ვერ შევიცნობთ სულიწმიდის გამოვლინებებს უკანასკნელ წვიმაში. შესაძლოა, იგი ჩვენს ირგვლივ არსებულ

გულებზე იღვრებოდეს, მაგრამ ჩვენ ვერ გავარჩევთ და ვერ მივიღებთ მას.“
Testimonies to Ministers, 507.

„არ უნდა ველოდოთ გვიან წვიმას. იგი მოვა ყველასზე, ვინც შეიცნობს და მიითვისებს მადლის ნამსა და თქემებს, რომლებიც ჩვენზე გარდამოდის. როდესაც შევკრებთ ნათლის ნაფლეთებს, როდესაც დავაფასებთ ღვთის უცილობელ წყალობებს, რომელსაც სურს, რომ მას ვენდობოდეთ, მაშინ ყოველი აღთქმა აღსრულდება. „რადგან როგორც მიწა აღმოაცენებს თავის კვირტს და როგორც ბაღი აღმოაცენებინებს მასში დათესილს, ასევე უფალი ღმერთი აღმოაცენებს სიმართლესა და ქებას ყველა ერის წინაშე“ (ესაია 61:11). მთელი დედამიწა უნდა აღივსოს ღვთის დიდებით.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, ტომი 7, 984.

სტატიას შემდეგ წერილში გავაგრძელებთ.

„თუ ისინი, ვისაც შეუძლია დახმარება — ში, არ აღიძვრებიან თავიანთი მოვალეობის შეგნებით, ისინი ვერ ცნობენ ღვთის საქმეს, როდესაც მესამე ანგელოზის ძლიერი შემახილი გაისმება. როდესაც ნათელი გამოვა, რათა ქვეყნიერება გაანათოს, უფლის დასახმარებლად წამოდგომის ნაცვლად, მათ მოუწოდებთ მისი საქმის შეზღუდვა, რათა იგი თავიანთ ვიწრო შეხედულებებს მოარგონ. გეტყვით, რომ უფალი ამ უკანასკნელ საქმეში იმოქმედებს იმგვარად, რაც ძალიან გასცდება მოვლენათა ჩვეულებრივ წესრიგს, და ისე, რომ ეს ეწინააღმდეგება ყოველგვარ ადამიანურ დაგეგმვას. ჩვენს შორის იქნებიან ისეთნიც, რომელთაც მუდამ სურთ ღვთის საქმის კონტროლი, კარნახობაც კი იმისა, თუ რა ნაბიჯები უნდა გადაიდგას, როდესაც საქმე წინ წაიწევს იმ ანგელოზის ხელმძღვანელობით, რომელიც უერთდება მესამე ანგელოზს ქვეყნიერებისთვის მისაცემ უწყებაში. ღმერთი გამოიყენებს ისეთ გზებსა და საშუალებებს, რომ გამოჩნდება: იგი სადავეებს საკუთარ ხელში იღებს. მუშაკები გაოცდებიან იმ უბრალო საშუალებებით, რომლებსაც იგი გამოიყენებს თავისი სიმართლის საქმის აღსასრულებლად და დასასრულყოფად.“ მოწმობანი მსახურთათვის, 300.